

יום ההוקרה

לפצוטי מערכות ישראל ופעולות האיבה

אחיאים את הכוח

יום ההוקרה התשפ"ד 2023

שיעור ליום ההוקרה בהשראת גיבורי מלחמת יום הכיפורים

גיבורים צב מלכד אל כחיים

גיל יעד: כיתות ד-ו

מסרים וערכים שיוטמעו במהלך:

כל ישראל ערבים זה לזה
נתינה- למדינה, לזולת, למי ששונה ממני
מסירות נפש למה שחשוב לי
אהבת המדינה/הארץ
אהבת העם- גם כשהוא שונה ממני
גבורה יומיומית
חיים של ערך- מה הערכים שאני חי לפיהם?

משך השיעור: כשעה

עזרים:

תמונות של החיילים יצחק בריק ואביחיל פלד
מצגת יומן להקרנה (אפשר להדפיס לכל תלמיד)
כתב חידה+ צופן גבורה
שירים להדפסה לבחירת המורה
גלויות איחול לחיילים לפי מספר תלמידים

נקודות חשובות לאור מלחמת "חרבות ברזל" ומבנה כללי:

- ← סיפור המסגרת של השיעור הוא יומן של ילד שמתאר את המפגש שלו עם גבורת הפצועים השונים. אפשר לבחור להשתמש בכל הסיפורים או בחלקם (יש שלושה), אבל חשוב לשים לב שהמסרים החשובים לא מתפספסים. צריך להיות רגישים במיוחד לקישור למלחמת "חרבות ברזל" ולהתאים את התכנים לרגישות הקיימת בכיתה גם כך.
- ← רוב התוכן נכתב לפני שפרצה המלחמה. לאחר התלבטות רבה הוא הושאר כפי שהוא עם התאמות קלות, ועל המורה בכיתה לבחון מה נכון לתלמידיו לאור הרגישות של התכנים והמצב בימים בהם בוחרים להעביר את השיעור. החיבור לגיבורי העבר, לגישה שלהם ולמסרים שלהם יש בו כדי לחזק ולנסוך ביטחון וחוסן דווקא בימים בהם אנחנו נמצאים.
- ← את השיעור ילווה יומן שאפשר לצלם לילדים ולהקרין על הלוח. על כל סיפור יהיה משחק/פעילות/לימוד.
- ← זכינו והחיילים האלו חיים ביננו ונתנו לנו אוצרות שונים ליום יום שלנו. מה הם האוצרות האלו? איזו גבורה מה אנחנו לוקחים מהם ליום יום שלנו? בסיום השיעור נכין גלויות לפצועים ממלחמת חרבות ברזל ונשלח להם אגרת עם איחולי החלמה מהירה ואת האוצרות שקיבלנו ממסירות הנפש שלהם
- ← הדמויות: בריק, אביחיל פלד
- ← סיטואציות וערכים מהמלחמה: התנדבות באופן כללי, התנדבות של נכי צהל למען פצועי המלחמה וכו

יום ההוקרה

לפצועי מערכות ישראל ופעולות האיבה

אחיאים את הכוח

מהלך השיעור:

• פתיחה:

בפתיחת השיעור המורה "יכניס" את התלמידים לסיפור המסגרת של השיעור על מה אנחנו נדבר היום? מישהו שמע על יום ההוקרה לפצועי צה"ל ורוצה לשתף במה שהוא יודע? <לתת לילדים לשתף>
 • לאחר שהילדים עונים המורה פונה אליהם: חבר'ה תקשיבו, אני צריכה את העזרה שלכם. היה לי ויכוח בדרך לכאן עם חברה ואולי אתם תוכלו לעזור לנו למצוא פתרון לויכוח.
 מה האדם צריך- קודם כל לדאוג לעצמו ולחשוב על עצמו, או קודם כל לחשוב על אחרים ועל הסביבה? <לתת לילדים לענות>
 • איזה תשובות נפלאות עניתם. האמת שזה קשור למה שהבאתי לכם היום ואולי נוכל לקבל עוד כיווני חשיבה.

יאללה בואו נצא לדרך!

• תראו מה הבאתי לכם ומזה התחיל כל הויכוח. הגיע אלינו בדואר יומן של ילד אבל זה לא סתם יומן... יש פה תעלומה. הילד מספר על אוצר שיש לו ומספר סיפורים שהם מעל לכל דמיון...והוץ מזה, ממש לא ברור לי כל הענין עם האוצר. אבל אני מדברת יותר מדי. בואו תראו בעצמכם...

מחלקים לילדים את היומן/מקרינים על הלוח ומתחילים בפעילות.
 מקריאים את החלק הראשון ושואלים את הילדים: מה? איך נגלה מה התשובה? אה רגע, בואו נשחק איש תלוי!

משחקים איש תלוי ומגלים את האמרה (חשוב לנקד!):

"כל ישראל ערבים זה לזה"

שואלים את התלמידים אם הם מכירים את המשפט ומסבירים אותו: כל ישראל קשורים זה לזה ואחראיים זה לזה

יצחק בריק- מסר של נתינה ומסירות למען המדינה לפני הכל

נקריא את הסיפור מהיומן.

וואו, איזה סיפור מדהים!

מקריאים שוב את המשפט המודגש הראשון:

"חונכתי על אהבת המולדת, חונכתי לתת למדינה ולא רק לקבל ממנה"

נשאל את הילדים מה זה אומר וניתן ל-2-3 ילדים לשתף.

טוב, אני רוצה רגע לשחק אתכם משחק (אם הכיתה גדולה נבחר מתנדבים ואם לא אז נתחלק לקבוצות) **משחק:** משחק האגודלים- מתחלקים לקבוצות של 6-7 ילדים.

הסבר: עכשיו כולכם הולכים להיות גוף אחד ובמקום שלכל אחד תהיה היד שלו- אתם הולכים ליצור יד משותפת של כולכם...כל חברי הקבוצה משלבים אגודלים ויוצרים מעגל עם האגודלים שלהם. חשוב לא לשחרר אחיזה. בעזרת המעגל שנוצר הם צריכים לתפוס כוס/כדור וצריכים להעביר יחד את הכוס/כדור בלי שיפלו מק' א' לנק' ב'. (הנחיות בקישור המצורף)

https://www.youtube.com/watch?v=MmY8q97S_yk

איזה אלופים שהצלחתם!

מה עזר לכם להצליח במשחק? אם מישהו היה משחרר את האגודל הייתם מצליחים?

איזה אוצר שקיבלנו מיצחק בריק עזר לנו במשחק ויכול לעזור לנו בעוד מצבים

יום ההוקרה

לפצוטי מערכות ישראל ופעולות האיבה

אחיאים את הכוח

אביחיל פלד - מסר של גבורה של מסירות נפש לאחר גם בחיים עצמם

ממשיכים לקרוא את היומן עד הציטוט המודגש:
הגבורה האמיתית היא לא גבורה של יריה והסתערות. מי שמקבל עיטור זה לא בגלל שהוא לחץ על ההדק אלא בגלל שהוא החליט לא לחשוב על החיים שלו והחליט למסור את נפשו. זו הגבורה היחידה שיש, והיא לא גבורה של רגע אלא של חיים.

נזמין ילד להקריא את הציטוט ונשאל את התלמידים: מה הכוונה שזו לא גבורה של רגע אלא של חיים? למה התכוון מי שאמר את זה? מה זה להיות גיבור בחיים? אחרי דיון קצר ממשיכים לקרוא ביומן, עד כתב החידה ושם עוצרים את קריאת היומן

הי, מה זה? מה כתוב כאן?

פעילות: נחלק לילדים כתב חידה (אתבש/עברי קדום וכד) עם פירוש המילה גבורה והם יצטרכו לפענח אותו

התשובה: גיבור פועל בנחישות ובאומץ מול קושי וסכנה גבורה היא היכולת להתגבר על חולשה ורצון

אחרי שיפענחו נשאל אותם:
למה אבחיל בחר ללכת ברגל ולא באלונקה לשבי? מה זה סימל עבורו ועבור שאר החיילים? האם הוא מתאים להגדרה גיבור? איפה בחיים שלנו אנחנו יכולים להיות גיבורים גם כן?

נכי צה"ל מתנדבים במלחמת יו"כ

ציטוט: הם עודדו את הפצועים ואת בני המשפחה והפיחו בהם תקווה באמצעות דוגמא אישית

נזמין ילד לקרוא את הציטוט ונסביר - הציטוט מתאר את האוירה בימים של מלחמת יום כיפור. ממש כמו היום, גם אז המלחמה היתה קשה והרבה אנשים היו צריכים להתגייס להלחם. בעורף נוצר מצב שמצד אחד חסרים עובדים ומצד שני גם מי שלא התגייס רצה להיות שותף, לעזור ולתרום בכל דרך אפשרית. אז הרבה מאד אנשים, חילונים ודתיים, שמהשמאל ומהימין התנדבו ותרמו לחיילים ולצה"ל בכל דרך אפשרית.

איזה התנדבויות אתם מכירים מהתקופה הזו? הייתם שותפים בעשייה שקשורה למלחמה? מי לדעתכם הוא זה שהצליח לעודד את הפצועים? איך הם הפיחו בהם תקווה?

יום ההוקרה

לפצוטי מערכות ישראל ופעולות האיבה

אחיאים את הכוח

נקרא את המשך היומן ונמשיך בשיח עם התלמידים:
מענין אותנו מה דעתכם, מה נתן לפצועים כח ללכת ולעודד פצועים אחרים?
אתם יודעים שגם היום פצועים רבים שנפצעו במלחמת חרבות ברזל הולכים ומעודדים את חבריהם
שנפצעו גם כן!
למה הם לא נשארו בבית לרחם על עצמם ולכאוב ולכעוס על זה שהם נפצעו ובמקום זה הם הלכו לעזור
לאחרים?

10
דקות

אפשרות לפני סיום:

שיר: ניתן לתלמידים דף עם אחד השירים הבאים (יש לבחור מראש בהתאמה לגיל/ לאופי המקום) ונדבר
על המשפטים המודגשים בעזרת השאלות המנחות (מצורף בהמשך) - אם יש זמן. השיח אחרי השיר יותר
חשוב.

לאחר מכן נשמיע את השיר ונבקש מהם לחשוב איפה בחיים שלהם הם מכירים את הדמויות עליהם
מדובר? איפה בחיים הם אולי הדמויות שעליהן השיר מספר לנו?

השירים:

אנשים טובים/רמי קליינשטיין
פשוט אנשים/ אברהם פריד
כמו רקפות בין הסלעים/ אריאל הורוביץ

שאלות על השירים - לפני ההשמעה במידה ויש זמן:

- אנשים טובים/רמי קליינשטיין:
מי זה המלאכים? מה הם עושים? בשיעור פגשנו מלאכים? במה זה התבטא? איך אפשר להיות מלאך
בשביל מישהו אחר?
- פשוט אנשים/אברהם פריד:
למה העולם מתקיים על האנשים שבשיר? למה הכוונה ב"פשוט אנשים"? שהם סתמיים? למה האנשים
האלו לבד? אפשר לשנות את זה?
- כמו רקפות בין הסלעים/אריאל הורוביץ:
מי הם הפנים היפים של הארץ? למה הם מסתתרים?
מה גורם להם להופיע?
מי זאת שלפתע צריכה? האם מדובר רק על מצב של מלחמה? איפה זה קורה בחיים האמיתיים?

10
דקות

יום ההוקרה

לפצועי מערכות ישראל ופעולות האיבה

אחיאים את הכוח

סיכום:

נקרא את החלק האחרון ביומן.
נשאל את התלמידים אם הם מבינים מה הם האוצרות האלו.
נסביר שזכינו והחיילים האלו חיים ביננו ונתנו לנו אוצרות שונים ליום יום שלנו. מה הם האוצרות האלו?
איזו גבורה אנחנו לוקחים מהם ליום יום שלנו?
ניתן לילדים לשתף איזה אוצר הם לקחו מהחיילים ולכתוב גלויות לפצועים שיחולקו בהמשך.

ניסוחים אפשריים:

תודה לך שלמדתי ממך על: מסירות/נתינה/ גבורה/ לא לוותר
שיהיה לך רפואה שלמה והחלמה מהירה

סיים:

נראה לי שיש לי תשובה לויכוח שהיה עם חברה שלי לפני השיעור...
מישהו פה עשה פעם בדיקת דם?
אתם יכולים לדמיין מצב שבו היד מונעת מאיתנו לדקור אותה במחט בגלל הבדיקה? יכול להיות כזה מצב? זה יהיה טוב לגוף או יזיק לו?
ברור שזה לא יכול לקרות, בגוף כל האברים מחוברים ומשפיעים אחד על השני, אם היד תמנע מהגוף להבדק, היא תפגע בגוף ואז בכל מקרה תפגע גם בעצמה..

ככה גם בעם ישראל, כמו שלמדנו בתחילת השיעור, שאנחנו ערבים זה לזה:
כל אחד מאיתנו הוא כמו חלק מגוף גדול שחי יחד וכולנו משפיעים אחד על השני. זה בדיוק מה שהחיילים הראו לנו בסיפורים שלהם היום ובהתמודדות שלהם שהיא יומיומית! למרות שהם נפצעו, ולפעמים עד היום מתמודדים עם הפציעה- הם לא מסתכלים רק על עצמם!
המעשים שלנו משפיעים על הכלל ואנחנו צריכים לחשוב- איך ניתן להשפיע שלכלל יהיה טוב ואיפה אנחנו יכולים לתת מהכח והטוב שלנו לסביבה, כדי להטיב איתה.
וגם ההיפך- כשאנחנו מטיבים עם הכלל- אנחנו מטיבים עם עצמנו כי אנחנו חלק מהדבר הגדול הזה!

יום ההוקרה

לפצוטי מערכות ישראל ופעולות האיבה

אחיאים את הכוח

נספחים

1. משחקים נוספים למקרה שיש צורך לגוון/להחליף/ להוסיף:

משחק: "משני עברי הביצה" - מתחלקים לשתי קבוצות וכל קבוצה מקבלת 2-3 בריסטולים שיהיה האבנים של הביצה. שתי הקבוצות עומדות אחת מול השניה בשני צידי הכיתה והמטרה היא שכל חברי הקבוצה יעברו לצד השני בלי לדרוך בתוך הביצה (הרצפה). בשביל זה יש להם את ה"אבנים", אם מישהו נופל לביצה, מתחילים מהתחלה. בהתחלה ניתן להם לנסות לבד לפתור את הבעיה ואז נבקש מהם לחשוב יחד על פתרון - רק בשיתוף פעולה של שתי הקבוצות אפשרי לכולם לחצות את הביצה. רק כשכולם שותפים וחושבים אחד על השני, וגם על מי שבקבוצה השניה, אפשר לנצח.

הסבר בקישור <https://www.youtube.com/watch?v=bP5dg4WYas&t=13s>

היפוך היריעה: עכשיו נתחלק לקבוצות (שהיו כ-15 בקבוצה) וכל קבוצה תקבל יריעת בד ותעמוד עליה. המטרה שלכם היא להפוך את היריעה לגמרי, אבל - בלי שאף חבר או חברה יגעו ברצפה! אם מישהו נפל, אתם מתחילים מהתחלה!
תנסו לחשוב על החיילים, ואז תחשבו מה יעזור לכם להצליח.

2. מידע מורחב על הסיפורים שמשולבים בשיעור:

יצחק בריק: רקע כללי למדריכה בלבד מתוך ראיון שנעשה עם יצחק בריק:
"חונכתי על אהבת המולדת", הוא אומר, "חונכתי לתת למדינה ולא רק לקבל ממנה, כי אין לנו מדינה אחרת. בדור שלי ראו את המדינה לפני הכול ורק אחרי המדינה ראינו את עצמנו".
"מהות החיים שלי היא נתינה. אני לא חושב מה יצא לי מזה, אלא מה יצא למדינה. הציעו לי תפקידים שיכולתי לעשות בהם הרבה כסף וזה לא עניין אותי. כל מה שעניין אותי זה לקום בבוקר ולהילחם למען החברה והפרט". מה היה תפקידך במלחמת יום הכיפור?
"הייתי מ"פ במילואים בגזרה הדרומית מול המצרים. נלחמנו ברציפות מ-6 באוקטובר ועד 25 באוקטובר. התחלנו את הלחימה בגדוד שריון מילואים 113 עם יותר מ-220 לוחמים, ולסוף הלחימה בתוך מצרים הגענו רק שבעה לוחמים מהגדוד המקורי.
במהלך הלחימה החלפתי שבעה טנקים שנפגעו ונפצעתי פעמיים. בכל ימי הלחימה נהרגו 84 לוחמים ונפצעו יותר מ-140 איש.
אפשר לומר שהגדוד נלחם את המלחמה הקשה ביותר במלחמת יום הכיפורים, שהייתה אחת המלחמות הקשות ביותר של עם ישראל מאז ומעולם".
מה היית אומר היום לבריק הצעיר בן ה-25 שחזר הביתה בחיים מהמלחמה?
"הודות ללוחמים כמוך, שנלחמו במצבי קיצון ובחוסר ודאות, והמשיכו להילחם גם כשחברים נהרגו ונפצעו לידם, ניצחנו מלחמות ישראל. הודות לגבורתם של הלוחמים, אנחנו חיים היום במדינת ישראל".
על מה קיבלת את עיטור העוז?
"ב-7 באוקטובר נפגע הטנק שלי, רשף של טיל נ"ט גרם לי לכוויה קשה בפנים. סירבתי להתפנות והמשכנו בלחימה. בקרב על גשר פירדאן, ב-8 באוקטובר, איבדנו 35 לוחמים ומפקדים וספגנו עוד עשרות פצועים. מתוך 36 טנקים נשארו לאחר הקרב רק ארבעה. נשארתי הקצין היחידי שיכול

יום ההוקרה

לפצוטי מערכות ישראל ופעולות האיבה

אחיאים את הכוח

היה להמשיך ולהילחם, ארגנתי את ארבעת הטנקים ששרדו, וחזרנו כדי להסתער מול התקפה של המצרים. נתתי פקודה למפקדי הטנקים לרדת מהגבעות אל המישור שבו נעה החטיבה המצרית לעברנו, ולשפר טווח לעבר המצרים בעוד אנו חשופים לגמרי.

קיצור הטווח אפשר לנו להשמיד 25 טנקים מצריים ולבלום את ההתקפה."

איך עשיתם את זה? מה היה הגורם שסייע לכם לנצח כנגד כל הסיכויים?

"מחקרים מוכיחים שרוח לחימה איתנה בקרב הלוחמים היא קריטית כדי להשיג ניצחון בשדה הקרב. צבא עתיר טכנולוגיה ומאומן כהלכה לא ינצח בשדה הקרב ללא רוח לחימה: היא זאת שמפיחה חיים בכלי הנשק ומדרבנת את החיילים להסתער

ולשאוף לניצחון בכל מחיר. טועה טעות מרה מי שמשקיע אך ורק באמצעי לחימה טכנולוגיים. חיזוק רוח הלחימה בצה"ל הוא

בעיניי משימה לאומית עליונה העומדת על שתי רגליים: קידוש ערך הניצחון ותחיית אתוס ההקרבה העצמית. לצערי, הסביבה

התרבותית שחיילי צה"ל גדלים בה אינה הולמת ערכים אלו."

אביחיל פלד: אביחיל פלד גויס שבוע וחצי לפני שפרצה המלחמה ונשלח למוצב המזח כדי לשמש כחזן ותוקע בימים הנוראים. ניסיונו הקרבי היה דל מאוד. הוא מעולם לא ירה בנשק מסוג 'עוזי' שקיבל בבואו למוצב. עם זאת, כמו שרואים בסרט, מיד כשהחלה ההפגזה בצהרי יום הכיפורים הוא נרתם ללחימה ובשעות הראשונות למד לירות במאג, לזרוק רימונים ולהפעיל את מכשיר הקשר.

ביום השלישי למלחמה נפצע פלד אנושות בעיניו, ידיו וצווארו, מפגז שנורה לעמדה בה עמד. רופא המוצב פתח פתח בקנה הנשימה שלו, ביצע בו ניתוח פיום קנה (טרכאוסטומיה), והציל את חייו.

במשך ארבעה ימים שכב פלד בתאג"ד והתייסר, עד לנפילת המוצב בידי המצרים. הוא התעקש שלא להתפנות באלונקה "כדי שהמצרים לא יראו שאנחנו שבורים ומוכים", ויצא מהמוצב לשבי בראש מורם כשהוא נתמך על ידי חבריו מימין ומשמאל. בעיטור המופת שהוענק לו לאחר המלחמה נכתב בין השאר: "למרות פציעתו הקשה המשיך לשמש דוגמא בהתנהגותו לכל חיילי המעוז... במעשיו אלה גילה רוח התנדבות אומץ לב ודוגמא אישית למופת."

בראיון אתו סיפר לי פלד שבשיחות שהוא מעביר על המלחמה הוא מדגיש שהגבורה האמיתית היא לא גבורה של יריה והסתערות. "מי שמקבל עיטור זה לא בגלל שהוא לחץ על ההדק אלא בגלל שהוא החליט לא לחשוב על החיים שלו והחליט למסור את נפשו. זו הגבורה היחידה שיש, והיא לא גבורה של רגע אלא של חיים."

נכי צה"ל: מתוך ויקיפדיה:

ב-7 באוקטובר, כשהופעל משטר הג"א הופעלו נערי הגדנ"ע לעזור לאזרחים לצבוע את פנסי מכוניותיהם ולהאפיל את חלונות בתיהם.

משהתבררה לעם חומרת המצב החלו גילויי התנדבות. לצדי כבישי הגליל, המוליכים לרמת הגולן, הקימו התושבים ביוזמתם דוכנים לחלוקת פירות ומשקאות לחיילים העולים צפונה. מתנדבות האגודה למען החייל (המכוננת בעגה הצה"לית "דודות") אספו חבילות ובהן ממתקים וציוד אישי עבור החיילים, וילדי בתי הספר צרפו לחבילות מכתבים מעוטרים. עיריות רבות פתחו קווי חירום למסירת דרישות שלום מהחיילים למשפחותיהם. חיילים רבים לא התפנו במהלך הקרבות לכתוב למשפחותיהם. בתום הקרבות נערך בחיפה ב-7 בנובמבר מבצע לעידוד החיילים לשליחת מכתבים וגלויות לבתיהם. קצין העיר העביר 30 אלף גלויות ליחידות הצבא.

יום ההוקרה

לפצוטי מערכות ישראל ופעולות האיבה

אחיאים את הכוח

הציבור תרם לחיילים בחזית מכשירי רדיו טרנזיסטור, משחקים וספרי קריאה קלים. הוועד למען החייל ריכז את התרומות. אלף ספרי תורה גויסו במבצע משותף של הרבנות הצבאית, איחוד בתי הכנסת ומשרד הדתות והועברו ליחידות צה"ל השונות. הרב הצבאי הראשי, תת-אלוף מרדכי פירון, חיבר תפילה מיוחדת לשלום חיילי צה"ל.

פרופסורים ומרצים מהטכניון התנדבו לעבוד כמכונאים בתעשייה האווירית כדי למלא את מקום העובדים שגויסו למילואים, ולעזור במשימה של החזרה לכשירות של מטוסי חיל האוויר שנפגעו בקרבות.

מאות אנשי מילואים ששהו מחוץ לישראל, בקביעות או באופן זמני, עזבו את מקומות עבודתם ולימודיהם וטסו על חשבונם לישראל, ועם הגיעם ארצה מיהרו להצטרף ליחידותיהם בחזית. אלפי אזרחים תרמו דם במגן דוד אדום. כמאתיים נכים, בהם קטועי גפיים, התנדבו למלא תפקידים שונים במל"ח - משק לשעת חירום.

גם בתפוצות היו גילויי הזדהות עם מדינת ישראל וצה"ל. אמנים ידועים נטלו חלק בפעולות תמיכה ועידוד. שחקנית הקולנוע אליזבט טיילור, שהתגיירה בגיור רפורמי, יצאה למסע התרמה למען פצוטי צה"ל שמסלולו רומא - המבורג - אמסטרדם - לוס אנג'לס - ניו יורק, וגם תרמה מכספה היא. לארץ הגיעו, כדי לקיים הופעות בפני חיילי צה"ל, האמנים לאונרד כהן, דני קיי, אנריקו מסיאס ומייק ברנט. דני קיי הכריז בהגיעו ארצה: "באתי כאיש מילואים של צה"ל" וערך סיור אצל הלוחמים בצפון וברמת הגולן וכן הופיע בפני חיילים פצועים בבית החולים בצפת.

אמני ישראל, שחקנים, בדרנים וזמרים נהגו כמנהגם בכל מלחמות ישראל והופיעו בפני חיילי צה"ל, ככל שתנאי החזית איפשרו זאת. השחקן חיים טופול הגיע מלונדון והתייצב מיד ביחידתו ונשלח ליחידת הבידור של מחלקת החינוך של צה"ל.

המגבית היהודית בניו יורק הגבירה את מאמצי ההתרמה למען מדינת ישראל בארצות הברית ובקנדה. ב-7 באוקטובר בלבד גייסה המגבית 30 מיליון דולר. ב-19 באוקטובר הגיע לארץ מטוס פרטי של משפחה יהודית אמידה מאירופה, ובו תרומה של ציוד רפואי בשווי של רבבות דולרים. שחולק לבתי החולים.

ראשי המגזר הכלכלי במשק, תעשיינים, בנקאים וקבלנים הקימו ב-10 באוקטובר ועד ציבורי לגיוס חצי מיליארד לירות למלווה המלחמה. לפי בקשת ראש הממשלה הועמד יצחק רבין בראש הוועד.

לארגון נכי צה"ל הייתה תרומה נכבדת בזמן המלחמה. אלפים מחברי הארגון, שנמנע מהם להילחם בקו האש, מצאו דרך להירתם למאמץ הכולל בכל דרך אפשרית. לאחר הפעילות הראשונית התפנו חברי החוליות מטעם הארגון לטיפול אישי בפצועים. כל נכה חבר הארגון אשר השתתף בפעילות, אימץ קבוצת נפגעים בהתאם לסוג נכותם והקשר הפך לאישי וישיר.

המתנדבים שהו שעות ארוכות ליד מיטות הפצועים וסיפרו את סיפור פציעתם. הם עודדו את הפצועים ואת בני המשפחה והפיחו בהם תקווה באמצעות דוגמא אישית וסיפורי השיקום הפרטיים

רמשפג ופזכ שטסמבפא פשתפיה יפכ דפבמ פחלטצ
 רשפגצ צמת צמלפכא כצארשג זכ ספכבצ פגהפט

הצופן

אבגדהוזחטיכ
 תשרקצפעסנמל

רמשפג ופזכ שטסמבפא פשתפיה יפכ דפבמ פחלטצ
 רשפגצ צמת צמלפכא כצארשג זכ ספכבצ פגהפט

הצופן

אבגדהוזחטיכ
 תשרקצפעסנמל

רמשפג ופזכ שטסמבפא פשתפיה יפכ דפבמ פחלטצ
 רשפגצ צמת צמלפכא כצארשג זכ ספכבצ פגהפט

הצופן

אבגדהוזחטיכ
 תשרקצפעסנמל

פשוט אנשים

אברהם פריד, אודי דמארי

זה סיפור על אדם כה נחמד שהיה כאן
מסתובב בין כולם ובכל זאת לבד
כל חייו לא ביקש שום דבר רק חיך
וקיבל באהבה כל מה שעבר עליו.

אף אחד לא ידע מאיפה הוא בא
לאן הוא הולך ומה הוא עושה
בלילה גשום וקריר ברחובות העיר
אף אחד לא שמע את הלב שזועק
בתפילות ודמעות שעלו לשמיים
ובקעו רגיעים

כל העולם מתקיים ונושם ועומד
רק בזכות אנשים כה תמימים
נשמות טהורות, שרוצות רק לתת
לתקן ולבנות, להאיר ת'חיים
העולם מתקיים ונושם ועומד
רק בזכות אנשים כה פשוטים
אנשים באמת, באמת ובתמים
פשוט אנשים

מספרים הזקנים שזוכרים את הרגע
שבו הוא עמד ואמר לעולם
אין לי כלום ויש לי הכל בחיי
וזה יותר מידי, יותר מידי

התרופה לעולם היא לשמוח וגם
לא לקחת ללב את מה שכואב
כי גם ככה הכל יעבור ויחלוף לו
יש מקום לכולם בעולם
רק צריך לוותר לא צריך למהר
ולזכור לאהוב באמת את כולם

כל העולם מתקיים ונושם ועומד...

אחיאים את החוץ

פשוט אנשים

אברהם פריד, אודי דמארי

זה סיפור על אדם כה נחמד שהיה כאן
מסתובב בין כולם ובכל זאת לבד
כל חייו לא ביקש שום דבר רק חיך
וקיבל באהבה כל מה שעבר עליו.

אף אחד לא ידע מאיפה הוא בא
לאן הוא הולך ומה הוא עושה
בלילה גשום וקריר ברחובות העיר
אף אחד לא שמע את הלב שזועק
בתפילות ודמעות שעלו לשמיים
ובקעו רגיעים

כל העולם מתקיים ונושם ועומד
רק בזכות אנשים כה תמימים
נשמות טהורות, שרוצות רק לתת
לתקן ולבנות, להאיר ת'חיים
העולם מתקיים ונושם ועומד
רק בזכות אנשים כה פשוטים
אנשים באמת, באמת ובתמים
פשוט אנשים

מספרים הזקנים שזוכרים את הרגע
שבו הוא עמד ואמר לעולם
אין לי כלום ויש לי הכל בחיי
וזה יותר מידי, יותר מידי

התרופה לעולם היא לשמוח וגם
לא לקחת ללב את מה שכואב
כי גם ככה הכל יעבור ויחלוף לו
יש מקום לכולם בעולם
רק צריך לוותר לא צריך למהר
ולזכור לאהוב באמת את כולם

כל העולם מתקיים ונושם ועומד...

אחיאים את החוץ

פשוט אנשים

אברהם פריד, אודי דמארי

זה סיפור על אדם כה נחמד שהיה כאן
מסתובב בין כולם ובכל זאת לבד
כל חייו לא ביקש שום דבר רק חיך
וקיבל באהבה כל מה שעבר עליו.

אף אחד לא ידע מאיפה הוא בא
לאן הוא הולך ומה הוא עושה
בלילה גשום וקריר ברחובות העיר
אף אחד לא שמע את הלב שזועק
בתפילות ודמעות שעלו לשמיים
ובקעו רגיעים

כל העולם מתקיים ונושם ועומד
רק בזכות אנשים כה תמימים
נשמות טהורות, שרוצות רק לתת
לתקן ולבנות, להאיר ת'חיים
העולם מתקיים ונושם ועומד
רק בזכות אנשים כה פשוטים
אנשים באמת, באמת ובתמים
פשוט אנשים

מספרים הזקנים שזוכרים את הרגע
שבו הוא עמד ואמר לעולם
אין לי כלום ויש לי הכל בחיי
וזה יותר מידי, יותר מידי

התרופה לעולם היא לשמוח וגם
לא לקחת ללב את מה שכואב
כי גם ככה הכל יעבור ויחלוף לו
יש מקום לכולם בעולם
רק צריך לוותר לא צריך למהר
ולזכור לאהוב באמת את כולם

כל העולם מתקיים ונושם ועומד...

אחיאים את החוץ

פשוט אנשים

אברהם פריד, אודי דמארי

זה סיפור על אדם כה נחמד שהיה כאן
מסתובב בין כולם ובכל זאת לבד
כל חייו לא ביקש שום דבר רק חיך
וקיבל באהבה כל מה שעבר עליו.

אף אחד לא ידע מאיפה הוא בא
לאן הוא הולך ומה הוא עושה
בלילה גשום וקריר ברחובות העיר
אף אחד לא שמע את הלב שזועק
בתפילות ודמעות שעלו לשמיים
ובקעו רגיעים

כל העולם מתקיים ונושם ועומד
רק בזכות אנשים כה תמימים
נשמות טהורות, שרוצות רק לתת
לתקן ולבנות, להאיר ת'חיים
העולם מתקיים ונושם ועומד
רק בזכות אנשים כה פשוטים
אנשים באמת, באמת ובתמים
פשוט אנשים

מספרים הזקנים שזוכרים את הרגע
שבו הוא עמד ואמר לעולם
אין לי כלום ויש לי הכל בחיי
וזה יותר מידי, יותר מידי

התרופה לעולם היא לשמוח וגם
לא לקחת ללב את מה שכואב
כי גם ככה הכל יעבור ויחלוף לו
יש מקום לכולם בעולם
רק צריך לוותר לא צריך למהר
ולזכור לאהוב באמת את כולם

כל העולם מתקיים ונושם ועומד...

אחיאים את החוץ

יומני היקרה,
איזה קטע זה לכתוב יומני היקר... כמו הילדים של פעם!
אבל החלטתי לכתוב לך כי יש לי סיפור שאין סיכוי שמישהו
יאמין לי שקרה באמת... אז אתה תזרום איתי נכון?
אחלה. אין עניך

השבוע אחרי בי"ס, היתי גמור מת
רציתי לראות משהו ולא מצאתי שום דבר לראות
ופתאם נפתח לי באמצע המסך סרטון שהיה נראה לי
מיושן, אז כיביתי אותו. אבל הוא קפץ שוב ושוב אז כבר
היתי סקרן. החלטתי לבדוק מה השתבש לי באינטרנט,
כיביתי רגע את החיבור והסרטון המשיך לפעול!
זה כבר היה טו מאז' בשבילי והיתי חייב להבין מה זה
הסרטון הזה ופתאם הוא דיבר אלי... ממש אלי! הקריין או
מי שזה לא יהיה...

הוא שאל- מה האוצר שלך?

ואני כזה היתי בהלם... מה? למה דיברתי?
והוא חזר שוב: אליך, אליך. מה האוצר שלך?
והאמת לא ידעתי מה לענות. אני כבר מזמן לא אוסף
אוצרות, זה בשבילי האחים הקטנים שלי.

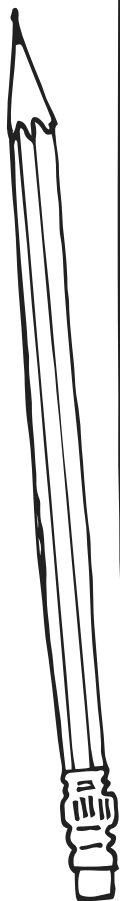
אבל היתי מאד סקרן. למה הוא התכוון כשדיבר על אוצר?
אז שאלתי אותו
והוא בתגובה התחיל להקרין לי סרטון בלי להמשיך להסביר.

שלא תחשוב- אני מאד זיהר ולא מתכתב עם זרים בכלל!
אבל הוא לא ביקש ממני כלום, לא שאל אותי כלום ובכלל...
האינטרנט לא עבד! בדקתי! אז החלטתי להשאיר להסתכל
בסרטון ולקרוא להורים אם משהו יהיה חשוב או מפחיד.

ואז הופיעה על המסך הכותרת:

מי ערב למי?

ומתחת שורה ריקה:

אחרי שגיליתי מה כתוב במשקצות הריקות חיכיתי רגע.
ניסיתי להבין מה הקשר, אבל עוד לפני שאבדתי סבלנות
הופיע על המסך חייל.
בהתחלה הגבולות שלו היו מטושטשים אבל לאט לאט הוא
נהיה יותר ברור

הי מה שלומך?
רגע! הוא ממש שאף אותי!
אל תבהי, זה בסדר, אתה לא חייב לענות
רק באמי לתת לך אוצר ותיכף אלך

שוב פעם האוצר הזה!

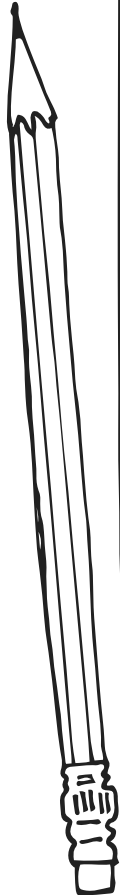
נעים מאד
אני יצחק.
נולדתי לפני הרבה שנים... כמעט 80 שנה.

ממש מוזר... כי בסרטון מי שדיבר היה חייל צעיר!
אבל הכל היה מוזר, אז מה יש לי להתלונן?

"חונכתי על אהבת המולדת, חונכתי לתת למדינה
ולא רק לקבל ממנה.

במלחמת יום כיפור היתי מ"פ במילואים בגזרה הדרומית
מול המצרים.
אני נלחמתי עם חיילי ברציפות מ-6 באוקטובר ועד 25
באוקטובר. במהלך הלחימה החלפתי שבעה טנקים
שנפגעו ונפצעתי פעמיים. אם אתה שואל אותי, אני הרגשתי
שהגדוד נלחם את המלחמה הקשה ביותר במלחמת יום
הכיפורים, שהייתה אחת המלחמות הקשות ביותר של עם
ישראל מאז ומעולם.

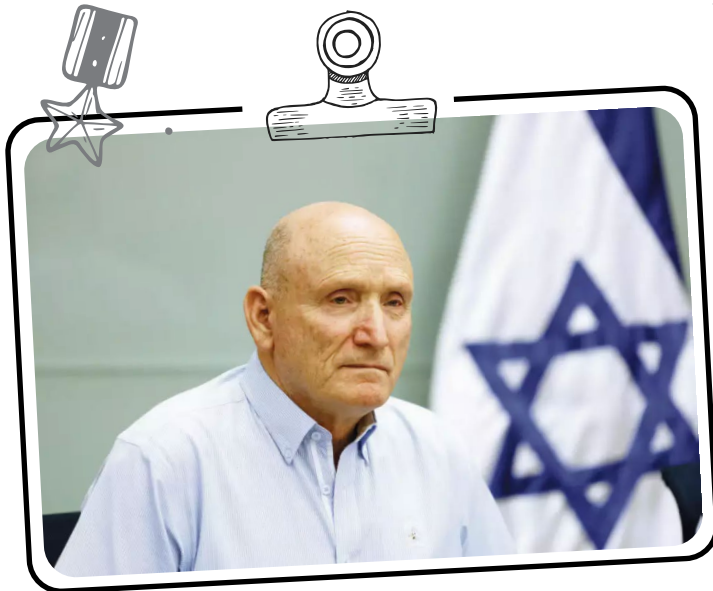
רגע רגע, עצרתי אותי. מלחמת חרבות ברזל?
"לא" הוא ענה, "מלחמת יום כיפור..."
זה היה בצדפו, שנת תשל"ג? לא? שמעתי על המלחמה הזו
מההורים שלי!
"כן כן" הוא ענה.
מרוק סקרנית שאלתי אותו אם הוא מסכים שאשאל אותו
שאלה אישית, והוא הסכים!
תשמע...אני לא יודע אם אתה יודע שיש היום מלחמה...הוא
הנהן בראשו שהוא יודע אז המשכתי לשאול מה היית אומר
היום אם היית פוגש את עצמך אחרי המלחמה ואחרי כל
מה שקרה לך? מה היית אומר לחיילים הגיבורים שנפצעו
במלחמה עכשיו?

וואו. אני לא מאמין שמשמעתי את הסיפור הזה!
איזה בן אדם מדהים!

רציתי להודות לו, אבל הוא רק אמר לי - אל תודה לי, רק
תחשוב מה האוצר שאתה אוסף ממני ותתן אותו לעצמך
ולחיליית הגיבורים של "חרבות ברזל".

לא כ"כ ידעתי מה לענות אבל לפני שהספקת לחשוב, הוא
נעלם.

הוא חשב רגע ואמר:

"הודות ללוחמים כמוך, שנלחמו במצבי קיצון ובחוסר
רצאות, והמשיכו להילחם גם כשחברים נהרגו ונפצעו
לידם, ניצחנו מלחמת ישראל. הודות לגבורתם של הלוחמים,
אנחנו חיים היום במדינת ישראל".

הוא המשיך וסיפר לי שהוא קיבל את עיטור העוז בסיום
המלחמה בעקבות הסיפור הבא:
"באחד הימים נפגע הטנק שלי, רשף של טיט גרם לי
לכוויה קשה בפנים.

סירבתי להתפנות והמשכנו בלחימה, נשארתי הקצין היחידי
שיכול היה להמשיך ולהילחם, ארגנתי את ארבעת הטנקים
ששרדו, וחזרנו כדי להסתער מול התקפה של המצרים.
נתתי פקודה למפקדי הטנקים לרדת מהגבעות אל המישור
שבו נעה החטיבה המצרית לעברנו, ולשפר טווח לעבר
המצרים בעוד אנו חשופים לגמרי.

קיבור הטווח אפשר לנו להשיג 25 טנקים מצריים ולבלום
את ההתקפה".

עוד לפני שהספקתי לשאול מי מה מו
הופיע לי על המסך הכיתוב הבא:

הגבורה האמיתית היא לא גבורה של ידיה והסתערות.
מי שמקבל עיטור זה לא בגלל שהוא לחץ על ההדק
אלא בגלל שהוא החליט לא לחשוב על החיים שלו
והחליט למסור את נפשו. זו הגבורה היחידה שיש,
והיא לא גבורה של דגע אלא של חיים.

ניסיתי רגע להבין מה הכוונה.

אני לא בטוח שהיתה לי תשובה מה זה גבורה של חיים
אבל אז הופיע על המסך בחזר צעיר. גם הוא כמו
הקודם היה מטושטש בהתחלה, אבל הפעם היתי סקרן...

נעים מאד, אני אביחיל. אני היתי במוצב המלח במלחמת
יום כיפור. אתה יודע איפה זה מוצב המלח? זה
הקסיס הכי דרומי בסיני! די רחוק מכאן...
בכלל לא היתי חייל קרבי, הגעתי לשם כדי להיות חזן
ולתקוע בשופר לכבוד הימים הנוראים.

מה, לא היית קרבי?

לא ממש לא! בחיים לא יריתי בנשק מסוג 'עוזי' וקיבלתי אותו
פעם ראשונה כשהגעתי למוצב.
רגע, אבל אני כבר יודע שפרצה מלחמה... יצחק סיפר לי
קודם! אז מה עשיתי?

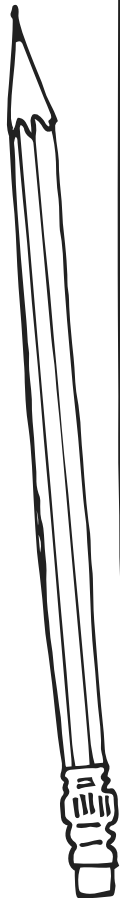
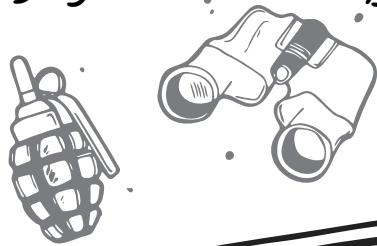
אה נ... הוא חייל נבוק, ברגע שהמזרים התחילו להפגז
בצהרי יום הכיפורים ברור שהצטרפתי ללחימה ובשעות
הראשונות למדתי לירות במאז, לזרוק רימונים ולהפעיל את
מכשיר הקשר.

ביום השלישי למלחמה נפצעתי פציעה אנושות מפגז שנורה
לעמדה בה עמדי. הרופא של המוצב, ד"ר ורבין, עשה לי
ניתוח, והציל את חיי.

ואז לקחו אותך הביתה?

אביחיל חייל חיוך עצוב. לא... זה לא היה אפשרי בגלל
הלחימה והמרחק
ארכעה ימים שכבתי בקונקר של הפצועים, עד לנפילת
המוצב בידי המזרים.

מה, הלכתם לשבי?

כן. עשינו כל מה שיכלנו. וברגע שהמפקד ראה שזה לא אפשרי, קיבלנו אישור להכנס.

אויש. היה לי עצוב לשמוע את זה.

אל תהיה עצוב ילד.
אנחנו יצאנו משם בראש מורם.
ידענו שנלחמנו בכבוד בשביל מדינת ישראל.

מה, גם אתה?

כן. אני התעקשתי שלא להתפנות באלונקה כדי שהמזרים לא יראו שאנחנו שבורים ומוכים, ויצאתי מהמוצב לשבי בראש מורם כשהחזקרים תומכים בי משני הצדדים. הלכנו לשבי 33 חילות והמזרים לא האמינו שכל כך מעט חילות נלחמו בקבא המזרי.
ואחרי מספר שבועות/חודשים חזרנו לארץ.

אני לא מאמין... איך היה לך כזה??

הוא חשב רגע וענה: תראה ילד, הגבורה האמיתית היא לא גבורה של יריה והסתערות. מי שמקבל עיטור זה

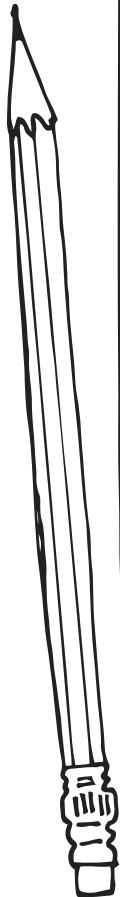
לא בגלל שהוא לחץ על ההדק אלא בגלל שהוא החליט לא לחשוב על החיים שלו והחליט למסור את נפשו. זו הגבורה היחידה שיש, והיא לא גבורה של רגע אלא של חיים.

היי! זה מה שהיה כתוב על המסך קודם!!!

אביחיל רק חייל ושתק.

רגע, אני כבר מנחש שאתה רוצה לשאול אותי עכשיו מה האוצר שאני לוקח?

הוא המשיך לחייך ונעלם לאט לאט מהמסך.

פתאום הופיע על המסך כיתוב מוזר, מה זה ????

.....
דמשפג ופזנ שטסמכפא פשתפיה יפנ דפנמ פחלטצ
דשפגצ צמת צמלפכא כצארשג זכ ספכנצ פגהפט
.....

חיכיתי רגע. נחשתי מה עומד להתרחש, ובאמת על המסך הופיע כיתוב חדש:

הם עודדו את הפצועים ואת בני המשפחה והפיחו בהם תקווה באמצעות דוגמא אישית

ניסיתי לחשוב על מי מדובר

בנתיים על המסך התחילו להופיע דמויות, לא אחת, ולא שתיים. עשרות רבות- על כסאות גלגלים, עם קביים או הליכונים, וכולם מחייכים ושמחים.

התקרבותי למסך כדי לראות את כולם טוב יותר:

מי אתם?

אנחנו? אנחנו חיילים. נלחמנו במלחמת ישראל שהיו לפני יום כיפור, ונפצענו.

אל מה עשיתם במלחמת יום כיפור? שאלתי

בלחן המלחמה הרבה אנשים רצו להתנדב ולהיות שותפים מצד כל חלקי העם.

לארגון נכי צה"ל הייתה תרומה נכבדת בלחן המלחמה.

אלפים מאיתנו, שלא יכלנו להלחם בקו האש, מצאנו דרך

להירתם למאמץ הכולל בכל דרך אפשרית, כל נכה חבר

הארגון אשר השתתף בפעילות, אימץ קבוצת נפגעים

בהתאם לסוג נכותם והקשר הפך לאישי וישיב.

היינו שעות ארוכות ליד מיטת הפצועים וסיפרנו להם את

סיפור הפציעה שלנו. זה מאד עודד את הפצועים ואת בני

המשפחה שלהם והפיח בהם תקווה באמצעות דוגמא

אישית וסיפורי השיקום הפרטיים שלנו.

היתי נפעם.

איזה אנשים מדהימים יש בארץ הזאת!

ולחשוב שמה שענין אותי לפני רגע זה סתם לראות סרט...

תוך כדי שאני חושב, פנה אלי אחד החיילים שעל המסך-

אתה יודע ילד גמ עכשיו, ממש ברגעים אלו, פצועים כמונו

מבקרים בבתי החולים את החיילים הגיבורים שנלחמו

במלחמת "חרב ברזל"

מה באמת??

הייתי מופתע... חשבתי שרק פעם היו כאלו גיבורים?!

בודאי! אפילו חיילים שנפצעו עכשיו, כבר מחזקים ומעודדים את חבריהם.

וואו. איזה חיילים גיבורים ונפלאים יש לנו, חשבתי לעצמי.

רגע ילד, לפני שאתה מתלהב מאיתנו- אל תתלהב סתם!
מה האוצר שאתה לוקח?

חיכיתי כמה רגעים.

המסך היה שקט...

לא הופיעו עליו עוד דמויות למרות שהייתי ממש שמח לפגוש עוד גיבורים כמו אלו שפגשתי.
במקום דמויות הופיעה על המסך שאלה:

אל מה האוצר שלך?

וניסיתי לחשוב. בטח לא מדובר על אוצר של כסף...
החיילים שאלו אותי, מה האוצר שאני לוקח מהם.

מה האוצר הזה? למה הם התכוונו?
ואל הבנתי!

